ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

**Αριθμός απόφασης:**

**12 /2023**

**ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ**

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ελένη Αυγουστινάκη, Ειρηνοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, άνευ συμπράξεως Γραμματέως.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Ιανουαρίου 2023 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

**ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:** [redacted] ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Μιχαήλ Κούβαρη.

**ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ**: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «doValue Greece Ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και τον διακριτικό τίτλο «doValue Greece», η οποία εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία ενεργεί, επ' ονόματι και για λογαριασμό της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «PILLAR FINANCE DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», ειδικής διαδόχου της τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS Α.Ε.», η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της, [redacted]

Ο αιτών ζήτησε να γίνει δεκτή η από 12.12.2022 αίτησή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 105682/151/13.12.2022, η συζήτηση της οποίας προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά την ανωτέρω ορισθείσα δικάσιμο, μετά την εκφώνηση της υπόθεσης από το σχετικό έκθεμα κατά τη σειρά εγγραφής της σε αυτό, ακολούθησε η συζήτηση αυτής και το Δικαστήριο,

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 763 § 3 εδ. 1, που έχει εφαρμογή στις περί εκούσιας δικαιοδοσίας διατάξεις του ΚΠολΔ, όπως ισχύει δυνάμει των άρθρων 17 § 11, 110 § 21 ν. 4055/2012 (ΦΕΚ Α' 51) και 1 περ. α' ν. 4077/2012 (ΦΕΚ Α' 168), «Αν ασκηθεί έφεση, το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, όπως και το δικαστήριο που δικάζει την έφεση ή ο πρόεδρος του μπορούν κατά την κρίση τους, με αίτηση κάποιου από εκείνους που έλαβαν μέρος στην πρωτόδικη δίκη, να αναστείλουν την ισχύ και την εκτέλεση της, μέχρι να εκδοθεί απόφαση στην έφεση...». Περαιτέρω, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 6 Ν. 3869/2010 όπως αυτή προστέθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 14 Ν. 4161/2013, ΦΕΚ Α` 143/ 14.6.2013 «Αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης μπορεί να ζητηθεί και μετά την έκδοση της οριστικής απόφασης, εφόσον έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα έφεση από τον οφειλέτη. Η αναστολή χορηγείται εάν πιθανολογείται ότι από την εκτέλεση θα προκληθεί ουσιώδης βλάβη στα συμφέροντα του αιτούντος και ότι θα ευδοκιμήσει η αίτηση. Η χορήγηση της αναστολής επάγεται αυτοδικαίως την απαγόρευση διάθεσης των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη». Με την τροποποίηση του άρθρου 6 και την ένταξη της παρ. 5 στο Ν. 3869/2010 έγινε αντιληπτή η ανάγκη για προστασία του οφειλέτη και μετά την έκδοση οριστικής απόφασης και προβλέφθηκε ότι αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης μπορεί να ζητηθεί και μετά την έκδοση οριστικής απόφασης, εφόσον έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα έφεση από τον οφειλέτη (βλ. Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Εφαρμογή του Ν. 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα, εκδ, ΝΒ 2016, σελ. 406-408). Οι προϋποθέσεις του άρθρου 6 παρ. 5 Ν. 3869/2010 ομοιάζουν σε αυτά που επιβάλλουν τα άρθρα 682 επ. και αφορούν α) στην εκκρεμοδικία, η οποία υπάρχει από την άσκηση έφεσης κατά της αίτησης, β) στην έναρξη της εκτελεστικής διαδικασίας (προϋπόθεση που ρητώς αναφέρεται μετά την τροποποίηση εκ του Ν. 4336/2015), δεδομένου ότι το άρθρο 6 Ν. 3869/2010 αφορά στην αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας και συνεπώς προϋποθέτει την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης, όπως αυτή ρυθμίζεται από τα άρθρα 924 επ. ΚΠολΔ. Η έναρξη της εκτελεστικής διαδικασίας καθιστά υποχρεωτική την ύπαρξη εκτελεστού τίτλου, την έκδοση απογράφου και την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση (βλ, ΕιρΑΘ 13/2011, ΝΟΜΟΣ, Ειρ.Θεσ 1540/2012, ΕιρΘεσ 1696/2012, ΕιρΘεσ 1834/2012, ΕιρΧαλαν 1/2011, ΕφΑΔ 2011, 764, ΕιρΝεας Ιωνίας 2/2011, ΕιρΑΘ 60/2011, ΕιρΗρακλ 414/2011), ενώ το επικείμενο αναγκαστικής εκτέλεσης δεν αρκεί (ΕιρΘες 6421/2011), γ) στην

μη έκδοση αναστολής εκ του άρθρου 937 παρ. ΚΠολΔ που να παρέχει προστασία, δ) στην πιθανολόγηση ευδοκίμησης της έφεσης κατά της απόφασης επί της αίτησης περί ρύθμισης των οφειλών, προϋπόθεση που ρητώς προβλέπεται μετά την τροποποίηση εκ του Ν.4336/2015 και ε) στην πιθανολόγηση ότι θα προκληθεί ουσιώδης βλάβη στα συμφέροντα του αιτούντος, προϋπόθεση που ρητώς προβλέπεται μετά την τροποποίηση εκ του Ν.4336/2015. Ενόσω χορηγήθηκε αναστολή και για όσο διάστημα αυτή ισχύει, υπάρχει εκ του νόμου απαγόρευση διαθέσεως των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη (βλ. Αθανάσιος Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, έκδοση 2016, άρθρο 6 σελ. 253 επ). Ως προς το δικαστήριο δε που είναι αρμόδιο να δικάσει την άνω αναστολή, ο νόμος δεν προβλέπει ειδική ρύθμιση, γι' αυτό θα πρέπει να τύχει αναλογικής εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 763 § 3 ΚΠολΔ, όπως ισχύει σήμερα, που ορίζει ότι το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, όπως και το δικαστήριο που δικάζει την έφεση ή ο πρόεδρος του είναι αρμόδια να αποφασίσουν για τη τύχη της άνω αιτήσεως αναστολής της εκτελεστικής διαδικασίας που έχει ξεκινήσει εις βάρος του οφειλέτη (βλ. ΜΠρΑθ 1942/2020 ΤΝΠ ΔΣΑ «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ», ΜΠρΗρ 1261/2019 ΝΟΜΟΣ).

Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 ορίζεται ότι "φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής". Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του Αστικού Δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταίσματος, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι "ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές". Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ όμως δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή και στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι "με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την

έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης, επίσης όποιος γνωρίζει ότι με την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται". Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που "θέλει" την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξης του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξης του και το "αποδέχεται". Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της παρ. 1 εδάφ. α' του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην "περιέλευση" του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο ανάληψης της οφειλής όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο, είτε είναι αρχικός, είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως, είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Συνεπώς, η εξαιτίας του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανιστεί μετά την ανάληψη του χρέους αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει και όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και όμως αποδέχεται το αποτέλεσμα αυτό. Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη

του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Τέλος, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του πιο πάνω άρθρου 1 του ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης Δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων, που τον θεμελιώνουν και να τον αποδείξει (ΑΠ 166/2022, 59/2021, 427/2019, 65/2017 ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω σύμφωνα με τις υπ' αριθμ. αποφάσεις ΑΠ 59/2021, 1174/2019, 156/2018 515/2018 και ΜΠρΠατρών 395/2020 έχει νομολογηθεί ότι για να είναι ορισμένη και επομένως παραδεκτή, κατά το άρθρο 262 ΚΠολΔ, η ένσταση της πιστώτριας Τράπεζας ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων προς αυτήν χρηματικών οφειλών από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει: α) τα τραπεζικά προϊόντα που ο οφειλέτης συμφώνησε, το αρχικό και τελικό ύψος αυτών, β) το χρόνο που τα συμφώνησε, γ) τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, καθώς και δ) ότι, με βάση τα ως άνω οικονομικά δεδομένα, πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό .

Με την κρινόμενη αίτηση αναστολής, κατά τη δέουσα εκτίμηση αυτής, ο αιτών εκθέτει ότι ύστερα από αίτησή του περί υπαγωγής στον ν. 3869/2010 ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, εκδόθηκε η με αριθμό [redacted] οριστική απόφαση του προαναφερόμενου Δικαστηρίου, με την οποία αυτή απορρίφθηκε, ήδη δε η καθ` ης έχει εκκινήσει σε βάρος του διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης. Ακολούθως, εκθέτει ότι επί της αποφάσεως αυτής άσκησε εμπρόθεσμα την αναφερόμενη στην αίτηση έφεσή του κατά της ανωτέρω απόφασης, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου, την οποία ενσωματώνει στο προς κρίση δικόγραφο, με την οποία παραπονείται για την ορθότητα της εφεσιβαλλόμενης απόφασης για τους λόγους που εκεί παραθέτει αναλυτικά. Με βάση το ιστορικό αυτό, επικαλούμενος αφενός μεν το

κατεπείγον της διαδικασίας και τον επικείμενο κίνδυνο εκποίησης της ακινήτου περιουσίας του, αφετέρου δε την βεβαιότητα ότι θα ευδοκιμήσει η έφεσή του, ζητεί, διατηρούμενης της νομικής και πραγματικής κατάστασης της περιουσίας του, να διαταχθεί η αναστολή κάθε πράξης εκτελέσεως σε βάρος του, ιδίως δε να ανασταλεί η αρξάμενη σε βάρος του αναγκαστική εκτέλεση, καθώς η ως άνω εκτέλεση θα προκαλέσει ουσιώδη βλάβη στα συμφέροντά του, να διαταχθεί η απαγόρευση αλλοίωσης ή μείωσης της πραγματικής κατάστασης της περιουσίας του, απαγορευμένης κάθε πράξης εκτελέσεως κατ' αυτής, καθώς επίσης και η επιβάρυνση της περιουσίας του με την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, έως την έκδοση απόφασης επί της εφέσεως και να καταδικαστεί η καθ' ης η αίτηση στα δικαστικά του έξοδα.

Με αυτό το περιεχόμενο, η υπό κρίση αίτηση παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' αναλογική εφαρμογή του άρθρου 763 παρ. 3 ΚΠολΔ, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, με τη διαδικασία που προβλέπουν οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, δεδομένου ότι η από 7.11.2019 έφεση κατά της υπ` αρ. 4862/30.8.2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου τούτου έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και δη κατόπιν επιδόσεως της άνω αποφάσεως στον αιτούντα την 10.10.2019, η έφεση κατατέθηκε την 7.11.2019 στο Ειρηνοδικείο Αθηνών (άρθρα 495 επ., 511, 513 § 1, 516 § 1, 517, 518 § 1 και 591 § 1 ΚΠολΔ) και επιδόθηκε στην καθ'ής και στους λοιπούς εφεσίβλητους πιστωτές και εγγυητή, την 4.2.2020 (ορ. τις με αριθ. 8570Β/4.2.2020, 8580Β/4.2.2020, 8567Β/4.2.2020, 8575Β/4.2.2020, 8574Β/4.2.2020, 8560Β/4.2.2020, 8565Β/4.2.2020, 8583Β/4.2.2020, 8563Β/4.2.2020, 8568Β/4.2.2020, 8566Β/4.2.2020, 8582Β/4.2.2020, 8650Β/14.2.2020 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας Εφετείου Αθηνών Αθανάσιου ΜΠΟΥΣΔΟΥΝΗ), είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στην διάταξη του άρθρου 6 παρ. 5 του Ν. 3869/2010 ως ισχύει, πλην των αιτημάτων να διατηρηθεί η νομική και πραγματική κατάσταση της περιουσίας του και να διαταχθεί η απαγόρευση αλλοίωσης ή μείωσης της πραγματικής κατάστασης της περιουσίας του, απαγορευμένης κάθε πράξης εκτελέσεως κατ' αυτής, καθώς επίσης και επιβάρυνσης της περιουσίας του με την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, τα οποία τυγχάνουν μη νόμιμα και εξ αυτού του λόγου απορριπτέα, καθώς αντικείμενο της αιτήσεως του άρθρου 6 παρ. 5 του ν. 3869/2010 δεν είναι η πρόληψη των ατομικών διωκτικών μέτρων εν γένει, ενώ η απαγόρευση διάθεσης των περιουσιακών στοιχείων του αιτούντος θα επέλθει αυτοδικαίως σε περίπτωση που γίνει δεκτή η κρινομένη αίτηση και ανασταλεί η σε βάρος του αιτούντος επισπευδόμενη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 6 παρ. 5 εδ. γ του ν. 3869/2010. Πρέπει,

επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη η αίτηση, να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν οι διάδικοι για να ληφθούν υπόψη, είτε σαν αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων και από όλη γενικά τη διαδικασία στο ακροατήριο, πιθανολογήθηκαν κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών κατέθεσε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών την από 4.11.2014 με αριθ. κατάθεσης δικογράφου [redacted] αίτηση ρύθμισης των οφειλών του, προκειμένου να υπαχθεί στις διατάξεις του Νόμου 3869/2010 περί ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων. Συζητήσεως γενομένης επί της ως άνω αιτήσεως, εκδόθηκε η με αριθμό [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που απέρριψε την αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη, γενομένης δεκτής ως ουσιαστικά βάσιμης της ένστασης περί δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, που προέβαλαν οι παριστάμενες πιστώτριες. Κατά της άνω με αριθ. [redacted] οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, ο αιτών άσκησε την από 7.11.2019 έφεσή του, με αριθμούς κατάθεσης δικογράφου ΓΑΚ [redacted] και προσδιορισμού στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών [redacted] δικάσιμος για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η 9.12.2022 και κατόπιν αναβολής η 9.2.2024, νομίμως κοινοποιηθείσα στην καθ'ής και στους λοιπούς εφεσίβλητους πιστωτές.

Ο αιτών με την άνω έφεσή του ισχυρίζεται ότι το εκδόν την εκκαλούμενη απόφαση δικαστήριο, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και κακή εφαρμογή του νόμου έκανε δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη την ένσταση περί δόλιας περιέλευσής του σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής, την οποία έπρεπε να απορρίψει προεχόντως ως αόριστη. Ενόψει του γεγονότος ότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί δεν είναι προδήλως αβάσιμοι, καθώς πιθανολογείται ότι ο αιτών δεν έχει πτωχευτική ικανότητα και έχει περιέλθει σε μόνιμη και διαρκή αδυναμία να πληρώσει τις ληξιπρόθεσμες χρηματικές οφειλές του, καθόσον τα έσοδά του, συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, δεν του επιτρέπουν να ανταποκριθεί στην εξυπηρέτηση του κύριου όγκου των χρεών του, λαμβανομένου υπόψη του ύψους των μηνιαίων δόσεων, που απαιτούνται για την εξυπηρέτηση των ληφθέντων δανείων, των υψηλών επιτοκίων με τα οποία αυτά επιβαρύνονται και των απαιτούμενων αναγκαίων δαπανών διαβίωσης του. Η δε υποβληθείσα από τις παριστάμενες ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου πιστώτριες ένσταση περί περιέλευσης του αιτούντος σε αδυναμία πληρωμής από δολιότητα, διότι προέβη αυτός σε αλόγιστο και υπέρμετρο δανεισμό, παρότι γνώριζε ότι δεν θα δυνηθεί να

εξυπηρετήσει με βάση τα εισοδήματά του τις αναληφθείσες υποχρεώσεις του, με αποτέλεσμα να περιάγει τον εαυτό του σε κατάσταση υπερχρέωσης, είναι προεχόντως απορριπτέα ως αόριστη, διότι δεν προτείνονται με σαφήνεια και πληρότητα τα γεγονότα, που θεμελιώνουν την στηριζόμενη στη διάταξη του άρθ. 1 παρ. 1 εδ. α' του ν. 3869/2010 ένσταση της δολιότητας, καίτοι βαρύνονται με την προβολή και απόδειξή τους οι πιστωτές. Τούτο δε διότι μόνη η επίκληση από τον πιστωτή της εκ μέρους του οφειλέτη ανάληψης υπερβολικών οικονομικών υποχρεώσεων, δια του δανεισμού του, έστω και εν γνώσει της αδυναμίας του να τις αποπληρώσει, δεν αρκεί για τη στοιχειοθέτηση του πραγματικού της ένστασης δόλου, αλλά απαιτείται να αναφέρονται συγκεκριμένες ενέργειες του οφειλέτη με στόχο την απόκρυψη της πραγματικής οικονομικής κατάστασης και των υποχρεώσεών του και τη συνέχιση ανάληψης υποχρεώσεων εκ μέρους του, ενέργειες, όμως, που στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν μνημονεύονται (ΑΠ 156/2018 ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, η ένσταση, που προβλήθηκε από τις παριστάμενες πιστώτριες τράπεζες, ήταν αόριστη, διότι οι τελευταίες, που είχαν κατά το νόμο το βάρος της επικλήσεως και αποδείξεως του δόλου του οφειλέτη, παρέλειψαν να αναφέρουν τα τραπεζικά προϊόντα που συμφώνησε να λάβει ο αιτών, το χρόνο λήψης των δανείων, το αρχικό και τελικό ύψος των τραπεζικών αυτών προϊόντων και κυρίως τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, ώστε με βάση τα δεδομένα αυτά να καταστεί δυνατόν να κριθεί αν πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό (ΑΠ 515/2018). Ούτε, επίσης, αναφέρονται μεταγενέστερα περιστατικά, τα οποία συγκροτούν δική του υπαιτιότητα για την περιέλευσή του σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, περιστατικά δηλαδή τέτοια τα οποία συνετέλεσαν στο να οδηγηθεί σ' αυτήν την κατάσταση, τα οποία γνώριζε ή μπορούσε να προβλέψει (ΜΠρΑθ 6703/2018 αδημ.).

Ενόψει τούτων, το παρόν Δικαστήριο πιθανολογεί ότι η ασκηθείσα έφεση του αιτούντος κατά της υπ' αρ. 4862/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που βάλλει κατά της αιτιολογίας με την οποία η εκκαλουμένη έκανε δεκτή την υποβληθείσα ένσταση της καθ' ης και των λοιπών παρισταμένων πιστωτών, περί δολίας περιέλευσης του αιτούντος σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, η οποία όμως είχε προταθεί αορίστως, κατά παράβαση του άρθρου 1 παρ. 1 εδ. β' του Ν.3869/2010 και πλήθος αποφάσεων του Αρείου Πάγου, που αναλύουν τα στοιχεία εκείνα που πρέπει να περιλαμβάνει η προτεινόμενη από τον πιστωτή ένσταση δόλιας περιέλευσής σε αδυναμία πληρωμών (ΑΠ 515/2018, 156/2018) και καταλήγει σε εσφαλμένες παραδοχές σχετικά με την συγκρότηση της έννοιας του δόλου, στοιχεία που

αναλυτικά και ορισμένα προβάλλονται με την έφεση του αιτούντος και απέρριψε για τον λόγο αυτό την αίτηση, θα γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη και θα υπαχθεί αυτός στις διατάξεις του ν. 3869/2010, γενομένης δεκτής της αίτησής του.

Μετά ταύτα και δεδομένου ότι υφίσταται επείγουσα περίπτωση λήψης ασφαλιστικών μέτρων λόγω της ήδη αρξαμένης αναγκαστικής εκτέλεσης, η οποία πιθανολογείται ότι θα προκαλέσει ουσιώδη βλάβη στα συμφέροντα του αιτούντος, καθώς σε περίπτωση που αυτή προχωρήσει και οδηγήσει σε πλειστηριασμό ακινήτου του αιτούντος, που χρησιμοποιείται ως κύρια κατοικία του, θα ματαιωθεί η επιδιωκόμενη από τον αιτούντα εξαίρεση από την εκποίηση του παραπάνω ακινήτου, θα καταστεί χωρίς αντικείμενο η κρίση του δικάζοντος την έφεση Δικαστηρίου, ειδικώς ενόψει της εφαρμογής του άρ. 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, θα πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση και να διαταχθεί η αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται από την καθ` ης, δυνάμει της υπ` αρ. 226/2015 διαταγής πληρωμής του Δικαστού του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την παραπόδας επιταγή προς εκτέλεση, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ασκηθείσης έφεσης κατά της υπ` αρ. 4862/2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που εκκρεμεί στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Περαιτέρω η καθ' ής δεν θα υποστεί καμία ζημία από την υπό κρίση αναστολή δοθέντος ότι η χορήγηση της επιφέρει την αυτοδίκαιη απαγόρευση εκποίησης και μεταβολής της περιουσιακής κατάστασης του αιτούντος και συνεπώς μπορεί στην περίπτωση της απόρριψης της έφεσής του να εκτελέσει σε βάρος της περιουσίας του ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς. Τέλος, δικαστικά έξοδα δεν επιδικάζονται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 § 6 του Ν. 3869/2010, που βρίσκει εν προκειμένω εφαρμογής (ΜΠρΑθ 1942/2020 τνπ ΔΣΑ «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Διατάσσει την αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται από την καθ' ης, δυνάμει της με αριθμό [redacted] Διαταγής Πληρωμής του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την παρά πόδας αυτής από [redacted] β' επιταγή προς εκτέλεση και της από [redacted] επιβληθείσας κατάσχεσης, δυνάμει της με αριθ. [redacted] έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ασκηθείσης έφεσης κατά της υπ` αρ. [redacted] οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που εκκρεμεί στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στις 30 Ιανουαρίου 2023, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

ΑΣΗΜΙΝΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ακριβές αντίγραφο
Θεωρήθηκε η σήμερα
Αθήνα 30 ΙΑΝ. 2023
Η Γραμματέας

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ